

gjerling, der har brudt Grundloven, saa længe den endnu staar i Grundlovsbrudet". Dette staar i Folkethingstidenden for 1885—86, Sp. 561. Og senere tilføjede Ordføreren: "Det er umuligt for os at behandle dette Forslag, fordi det er fremsat af en Regjering, som har brudt Grundloven." Men naar det er Tilfældet, saa forstaar jeg ikke, hvorledes man egentlig kunde vente, at Regjeringen, da Situationen dog vel efter Folkethingets Mening er den samme, skulde komme med nye Forslag. Nu vil maaste den ærede Ordfører for Forslagsstillerne indvende, at det var den Gang; da havde vi Protestpolitik og Bisnepolitik, men nu have vi Forhandlingspolitik; det forandrer Situationen. Jeg ser dog egentlig ikke, at Situationen er forandret paa dette Punkt, medmindre man udtryffeligt fra Folkethingets Side vil erkjende, at Ministeriet ikke har brudt Grundloven. Og dersom man vil sige: det kan i alt Fald ikke forhindre os fra at indbringe et Forslag med det alvorligste Ønske om at se det gennemført, saa skal jeg minde om, at Folkethinget dengang sagde, at man ikke kunde forhandle med en grundlovsbrudende Regjering, saa længe den stod midt i Grundlovsbrudet. Nu tillader jeg mig at spørge: Mene de ærede Forslagsstillere, at man kan gennemføre en Grundlovsforandring uden at forhandle ogsaa med Regjeringen derom, og uden at Regjeringen yder sin Medvirkning til Forslagets Gjennemførelse, eller er det Meningen med at fremsætte Forslaget nu, at man erkjender, at man tidligere har taget fejl, og at Regjeringen ikke længere staar midt i Grundlovsbrudet? Alt dette maa naturligvis kunne fremtalde den Tanke, at dette Forslag egentlig ikke er fremsat i den alvorlige Hensigt, at det skal gennemføres, men at det maaste tvertimod netop er blevet indbragt for at blive forkastet, for at man deri kan have et yderligere Anklagepunkt, denne Gang maaste ikke saa meget mod Regjeringen som mod det andet Thing. Og vi have jo ogsaa set, at Oppositionspresen allerede i stærke Udtryk paa Forhaand har udtalt sig om den Brutalitet, det vilde være, naar det andet Thing afviste dette Forslag, saaledes som formentlig Udtalelserne i de forskjellige Hæireblade have ladet formode. Jeg skal bemærke, at jeg ikke mindes, at den samme Presse, Oppositionspresen, i 1886 benyttede dette Ord, Brutalitet, dengang Folkethinget havde forkastet Regjeringens Grundlovsforslag, negtet at lade det komme til anden Behandling. Jeg tilstaar, at jeg ikke ser, at der vilde være nogen meget væsentlig Forskjel mellem disse to Tilfælde, og jeg vil tillade mig at spørge, hvad Folkethinget vel vilde svare, dersom

man i det andet Thing indbragte et Forslag, der gik ud paa, at Landstinget renoncerede paa at have Del i Rigsretten og overlod den til Højesteret, men til Gjengæld foreslog, at Anklagemyndigheden overførtes fra Folkethinget til Landstinget. Jeg er temmelig sikker paa, at Folkethingets Svar derpaa næppe vilde blive, for at bruge det samme Udtryk, nogen mindre brutal Afvisning end den, man forudsætter, vil komme fra det andet Thing nu. Nei, dersom Landstinget bestemmer sig til at forkaste dette Forslag, naar det kommer, saa vil det kunne gjøre det ganske med den samme Motivering, som den ærede Ordfører i 1886 fremlætte hvi Folkethinget, at det gjør det, ikke blot fordi det erkjender, at det er et slet Forslag — og jeg tror, som jeg senere skal paavise, at det med Føje kan sige det — og ikke alene, fordi det ikke erkjender Nødvendigheden af en Forandring af Forfatningen, men det kan yderligere tilføje med en Udtalelse af den samme ærede Ordfører: Hvorfor skulle vi, som have det dog gode Grundlag at staa paa, den bestaaende Ret, forlade dette for at gaa ud i Kamp om disse Ønsker og Projekter, thi Andet er jo alle mulige Grundlovsforandringer dog ikke. Og jeg kan ikke indse, at det skulde være mere brutalt for Landstinget at give dette Svar under Paaberaabelse af den bestaaende Ret, end det har været for Folkethinget, og det saa meget mindre som den ærede Ordfører dengang yderligere udtalte: "Nei, Grundlovsforandringer ere til ingen Hjælp i Tilstande som de nuværende, det er ikke Veien, det er kun Veien længere ud i Usøret". Den ærede Ordfører udtalte dengang og atter i Aar under Tingantslovens første Behandling, at det, det gjaldt om, var at komme til en Forstaelse af Forfatningen og til Forlig og Enighed mellem Thingene, men jeg kan heller ikke ret se, at dette foreliggende Forslag skulde være et alvorlig ment Forligstilbud, saa vist som man i det almindelige borgerlige Liv ikke vilde tale om Forligstilbud, naar en Mand siger til en anden, med hvem han i længere Tid har havt en Strid: Jeg ønsker nu, at vi skulle komme til en Forstaelse og til Forlig, men jeg siger paa Forhaand, at jeg gjør ingen Indvømmelser. Endnu mindre vil man kalde det et Forligstilbud, dersom Manden vilde sige, naar Striden havde dreiet sig om en Gjenstand, hvoraf den anden var i Besiddelse: Lad mig nu se, at Du udleverer den Ting, saa skal jeg glemme, hvad der er sket, og derpaa kunne vi slutte Fred og Forlig. Jeg skal imidlertid ikke dvæle ved denne Side af Sagen, forsaavidt Forslaget skal opfattes som et Forligstilbud,